

*Pentru Tennessee Luke Zentner,
frumosul meu fiu.
Inima mea*

1

DILL

Erau lucruri de care Dillard Wayne Early Jr. se temea mai tare decât de începerea cursurilor la liceul din Forrestville. Nu multe, dar erau. Unul dintre ele era gândul la viitor. Dill nu găsea nicio bucurie în asta. Nu-i plăcea nici să discute despre religie cu mama sa. Nu se simțea nici fericit, nici mântuit ca urmare a acestor discuții. Ura recunoașterea care străfulgera chipurile oamenilor când aflau cum îl cheamă. Conversațiile care urmau erau rareori plăcute pentru el.

Iar lucrul care îi plăcea cel mai puțin era să-și viziteze tatăl, pastorul Dillard Early Sr., în închisoarea Riverbend. În acea zi nu se ducea la Nashville ca să-și vadă tatăl, dar chiar și așa se simțea săcâit de o senzație nedefinită de groază și nu înțelegea de ce. Poate din pricina școlii care urma să înceapă a doua zi, deși senzația era cumva diferită față de anii trecuți.

S-ar fi simțit și mai rău dacă n-ar fi ars de nerăbdare s-o vadă pe Lydia. Cele mai rele zile alături de ea erau mai bune decât cele mai fericite zile petrecute în lipsa ei.

Dillard încetă să mai zdrăngăne la chitară, se aplecă și notă ceva în caietul dictando cumpărat de la magazinele de un dolar și deschis în fața lui pe podea. Aparatul rablagit de aer condiționat găfâia la fereastră, pierzând bătălia cu zăpușeala din sufragerie.

Zgomotul unei viespi izbindu-se de geam, răzbătând pe deasupra horcăitului aerului condiționat, îi atrase atenția.

Se ridică de pe canapeaua roasă și se apropie de fereastră, trăgând de ea până ce se deschise scrâșnind.

Dill alungă viespea înspre crăpătură.

— Nu vrei să stai aici, înăuntru, murmură el. Casa asta nu-i un loc potrivit unde să mori. Hai, șterge-o!

Insecta ateriză pe pervaz, examinează casa încă o dată, apoi își luă zborul. Dill închise fereastra, fiind silit să tragă de ea cu toată greutatea ca s-o coboare complet.

În încăperea intră mama lui, îmbrăcată în uniforma ei de cameristă de hotel. Părea obosită. Mereu părea obosită, ceea ce o făcea să arate mai bătrână decât cei treizeci și cinci de ani ai ei.

— Ce faci cu geamul deschis și cu aerul condiționat pornit? Curentul electric nu-i gratis!

Dillard se întoarse spre ea.

— O viespe.

— De ce ești îmbrăcat de oraș? Pleci undeva?

— La Nashville.

„Și te rog nu mă întreba ceea ce știu că o să mă întreb.”

— Ca să-ți vizitezi tatăl?

Vocea ei era în același timp plină de speranță și acuza-toare.

— Nu.

Dillard se uită în altă parte.

Mama sa se apropie de el căutându-i privirea.

— De ce nu?

Dillard îi evită căutătura încruntată.

— De-aia. Fiindcă nu pentru asta mergem noi acolo.

— Noi?

— Eu, Lydia, Travis. Gașca obișnuită.

Ea își puse o mână în șold.

— Și-atunci de ce te duci?

— Haine de școală.

— Hainele tale-s în regulă.

— Nu, nu-s. Mi-au rămas mici.

Dill își ridică brațele slăbănoage și tricoul se săltă, dându-i la iveală abdomenul plat.

— Cu ce bani?

Fruntea mamei sale – deja mai ridată decât a majorității femeilor de vârsta ei – se încruntă.

— Din bacșișurile luate fiindcă i-am ajutat pe oameni să-și care cumpărăturile la mașină.

— Călătorie pe gratis la Nashville. Ar trebui să-ți vizitezi tatăl.

„Vrei să zici că aș face bine să-l vizitez pe tata, fiindcă altminteri...” Dill strânse din dinți și îi înfruntă privirea.

— Nu vreau. Nu-mi place acolo.

Ea își încrucișă brațele pe piept.

— Păi nici nu trebuie să fie distractiv. De-aia e închi-soare. Crezi că lui îi place acolo?

„Probabil mai mult decât mie.” Dill ridică din umeri și privi din nou pe fereastră.

— N-aș crede.

— Nu cer mare lucru, Dillard. M-ai face fericită. Și l-ai face și pe el fericit.

Dill suspină și nu zise nimic. „Îmi ceri foarte mult fără să ceri propriu-zis nimic.”

— I-o datorezi. Ești singurul care are suficient timp liber.

Avea să lase amenințarea să-i planeze deasupra capului. Dacă nu se ducea să-l viziteze, ea putea să-l facă să sufere timp mai îndelungat decât dacă ar fi cedat. Groaza din stomacul lui se înteți.

— Poate c-o să merg. Dac-avem timp.

Mama lui era pe punctul de a încerca să-i smulgă un angajament mai ferm, dar în aceeași clipă o Toyota Prius plină de autocolante se ivi pe strada sa și frână claxonând dinaintea casei. „Slavă Domnului.”

— Trebuie să plec, zise Dill. O zi bună la muncă!

Își îmbrățișă mama în semn de rămas-bun.

— Dillard...

Dar el țâșnise pe ușă înainte să apuce ea să mai spună ceva. Cu inima grea, ieși în dimineața luminoasă de vară, ducând mâna la ochi ca să și-i apere de soare. Deși era abia nouă și jumătate, umiditatea din aer îl luă cu asalt, ca un prosop ud și fierbinte înfășurat în jurul feței. Privi zidurile albe, cojite, ale Bisericii Baptiste a Calvarului, aflată mai sus de casa lui. Din obișnuință, miji ochii ca să citească inscripția. NU EXISTĂ PACE FĂRĂ IISUS. CUNOAȘTE-L PE IISUS ȘI AFLĂ-ȚI PACEA.

„Și dacă îl cunoști pe Iisus și nu ai parte de pace? Înseamnă că inscripția-i greșită sau că nu-l cunoști pe Iisus așa de bine pe cât crezi?“ Dill nu fusese educat să creadă că vreuna dintre variante ar fi fost mai bună.

Deschise portiera mașinii și intră. Răceala aerului condiționat îi făcu porii să se strângă.

— Bună, Lydia!

Ea înhăță un exemplar hărtănit al *Istoriei secrete*¹ de pe scaunul alăturat înainte ca Dill să se așeze pe el și îl aruncă pe bancheta din spate.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

— Ba nu-ți pare rău deloc.

— Sigur că nu. Dar trebuie să mă prefac că-mi pare. Obligații ale contractului social și așa mai departe.

Lydia întârzia mereu cu douăzeci de minute, cu atâta precizie că-ți puteai potrivi ceasul după ea. Și nu avea rost să încerci s-o păcălești dându-i întâlnire cu douăzeci de minute mai devreme de ora dorită. Asta n-o făcea decât să întârzie patruzeci de minute. Avea un al șaselea simț.

Lydia se aplecă și-l îmbrățișă pe Dill.

---

¹ Roman al autoarei americane Donna Tartt (n. tr.).

— Ești deja transpirat și-i încă dimineată. Băieții sunt dezgustători!

Ramele negre ale ochelarilor ei scârțâiră în contact cu obrazul lui. Părul ei zburliț, de un gri albăstrui – culoarea unui cer palid de noiembrie brăzdat de nori – mirosea a miere, smochină și vetiver¹. El îi respiră parfumul cu nesaț. Îl cuprinse o amețeață plăcută. Pentru călătoria la Nashville Lydia îmbrăcase o bluză vintage roșie, cadrilată și fără mâneci, jeanși negri scurți și cu talie înaltă și cizme vintage de cowboy. Îi plăcea cum se îmbrăca, fiecare schimbare de imagine, și erau multe.

Dill apucă să-și prindă centura de siguranță cu o clipă înainte ca accelerația să-l lipească de spătar.

— Scuze! Eu n-am aparat de aer condiționat care să transforme luna august în decembrie.

Uneori treceau zile întregi fără să aibă parte de un aer rece ca cel din mașina Lydiei, cu excepția momentelor când deschidea frigiderul.

Ea întinse mâna și reduce puțin temperatura aerului.

— Cred că mașina mea trebuie să lupte cu încălzirea globală prin toate mijloacele.

Dill orientă una dintre gurile de ventilație astfel încât să-i sufle aer în față.

— Te gândești vreodată ce ciudat e că Pământul gonește prin vidul întunecat al spațiului, unde-s vreo mie de grade sub zero, și între timp noi suntem learcă de transpirație aici jos?

— Mă gândesc adesea ce ciudat e că Pământul gonește prin vidul întunecat al spațiului și între timp aici, jos, tu ești o ciudățenie cu acte-n regulă.

— Bine, deci unde mergem în Nashville? La Opry Mills Mall sau unde?

---

¹ Iarbă aromată originară din India, folosită în industria cosmetică (n. tr.).

Lydia îl săgetă cu privirea, apoi privi din nou drumul. Continuând să se uite drept înainte, îi întinse mâna.

— Scuză-mă! Credeam că suntem prieteni din clasa a noua, dar se pare că de fapt nu ne-am întâlnit niciodată. Lydia Blankenship. Tu cine ești?

Dill profită de ocazie ca s-o ia de mână.

— Dillard Early. Poate c-ai auzit de tatăl meu, pe care-l cheamă la fel.

Orășelul Forrestville din statul Tennessee fusese teribil de scandalizat când pastorul Early de la Biserica Discipolilor lui Cristos cu Semnele Credinței ajunsese în închisoarea statală, și nu din motivele la care s-ar fi așteptat lumea. Toți presupuseseră că va da într-o bună zi de bucluc din pricina celor douăzeci și șapte de șerpi cu clopoței și șerpi mocasin pe care congregația și-i trecea din mână în mână în fiecare duminică. Nimeni nu putea spune cu certitudine ce lege anume încălca, dar toată treaba părea oarecum ilegală. Și, într-adevăr, după arestarea lui, Departamentul pentru Protecția Naturii din Tennessee chiar luase șerpii în custodie. Oamenii mai credeau că se situa de partea greșită a legii pentru că își convinsese turma să bea acid de baterie diluat și stricnină, o altă activitate preferată a credincioșilor săi. Dar nu, el ajunsese la închisoarea din Riverbend pentru un alt soi de otravă: posesia a mai mult de o sută de imagini înfățișând un minor angajat în activități sexuale.

Lydia își înclină capul și îl privi cu ochi mijiți.

— Dillard Early, ei? Numele mi se pare cunoscut. Ori-cum da, o să conducem o oră și jumătate până la Nashville ca să ajungem la Opry Mills Mall și să-ți cumpărăm aceleași gunoaie ieftine pe care o să le poarte în prima zi a ultimului an de liceu Tyson Reed, Logan Walker, Hunter Henry, prietenele lor insuportabile și toți amicii lor groaznici.

— Pun și eu o întrebare banală și tu...

Ea ridică un deget.

— O întrebare tâmpită.

— O întrebare tâmpită.

— Mersi!

Privirea lui Dill poposi asupra mâinilor Lydiei, așezate pe volan. Erau zvelte, cu degete lungi și grațioase, unghii roșii și o mulțime de inele. Nici în rest nu era lipsită de grație, dar degetele ei erau grațioase în mod declarativ, agresiv chiar. Îi plăcea s-o privească la volan. Sau tastând. Sau făcând orice altceva cu mâinile.

— L-ai sunat pe Travis ca să-i spui că întârziem?

— Ce, pe tine te-am sunat ca să-ți spun că întârziem?

Luă o curbă cu viteză, în scrâșnet de frâne.

— Nu.

— Crezi c-o să fie surprins c-am întârziat?

— Mnu.

Aerul de august era o ceață de aburi. Dill auzea deja gândacii ăia, oricum s-or fi chemat. Cei care scoteau un zumzăit zornăitor în diminețile fierbinți, anunțând că ziua avea să devină și mai caldă. Nu cicade, sau cel puțin nu credea. Gândaci zornăitori. Părea un nume la fel de bun ca oricare altul.

— Cu ce lucrez azi? întrebă Lydia. Dill o privi inexpressiv. Ea ridică o mână și își frecă degetele unul de altul. Hai, amice, ține pasu'!

— A! Cincizeci de dolari. Te descurci cu ei?

Ea pufni.

— Sigur că mă descurc.

— OK, da' să nu mă îmbraci ca pe un ciudat.

Lydia îi întinse din nou mâna, mai agresiv, ca și cum ar fi vrut să rupă o scândură cu o mișcare de karate.

— Nu, serios acum! Ne-am mai întâlnit? Cum ziceai că te cheamă?

Dillard o apucă din nou de mână. Orice pretext era bine-venit.

— Da' știi că ești prost dispusă azi!

— Sunt dispusă să mi se acorde puțină încredere. Nu prea multă. Nu cumva să mă răsfeți!

— Nici prin gând nu-mi trece.

— În ultimii doi ani, când te-am ajutat cu cumpărăturile pentru școală, te-am făcut eu să pari ridicol?

— Nu. Adică tot mi-am furat-o dintr-un motiv sau altul, dar sunt sigur că mi s-ar fi întâmplat indiferent cum m-aș fi îmbrăcat.

— Așa-i. Pentru că mergem la școală cu niște tipi care n-ar ști ce-i ăla stil nici dacă stilul i-ar mușca de cur. Am în minte o imagine cu tine îmbrăcat în stilul american rustic. Cămăși în stil western cu capse de sidef. Blugi. Clasic, masculin, croială iconică. În timp ce toți ceilalți din Forrestville High încearcă din răspuțeri să nu arate ca și cum ar locui în Forrestville, noi o să îmbrățișăm și o să exploatăm originea ta rural-sudică, gen anii '70 ai lui Townes Van Zandt¹ se întâlnesc cu Ryan Adams din epoca Whiskeytown².

— Ai copt-o pe asta.

Pe Dillard îl încânta ideea că Lydia se gândea la el. Chiar și în calitate de manechin idealizat.

— Te așteptai la mai puțin?

Dill trase în piept mirosul mașinii ei. Odorizant cu aromă de vanilie amestecat cu miros de cartofi prăjiți, machiaj încins și loțiune cu iasomie, portocală și ghimbir. Aproape că ajunseseră acasă la Travis. Locuia aproape de

---

¹ Townes Van Zandt (1944-1997), cântăreț american de blues, folk și country (n. tr.).

² Trupă country înființată în 1994, al cărei solist era Ryan Adams (n. tr.).

Dill. Se opriră la o intersecție și Lydia își făcu un selfie cu mobilul, înmânându-i-l apoi lui Dill.

— Fotografiază-mă din unghiul tău!

— Ești sigură? Fanii tăi o să înceapă să creadă că ai prieteni.

— Ha-ha. Tu fă-o și lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta.

După încă două cvartale, opriră dinaintea casei Bohannon. Era albă și dărăpănată, cu un acoperiș de tablă bătut de intemperii și o stivă de lemne pe veranda din față. Tatăl lui Travis transpira pe aleea cu pietriș schimbând bujiile camionetei sale, care avea inscripționat pe laturi numele afacerii familiei, *Cherestea Bohannon*. Le aruncă lui Dill și Lydiei o privire acră, își făcu mâinile pâlnie la gură și răcni: „Travis, te caută cineva!“, scutind-o pe Lydia de osteneala de a mai claxona.

— Tăticu' Bohannon pare și el să fie cam prost dispus, comentă Lydia.

— Din câte zice Travis, tăticu' Bohannon e tot timpul prost dispus. Asta se cheamă să fii un mare nemernic și e o boală incurabilă.

Mai dură un moment sau două înainte ca Travis să apară cu mersul lui legănat. Sau leneș. Sau, mă rog, cum s-o chema mersul urșilor. Un metru nouăzeci și șapte și 113 kilograme. Păr zburlit, roșcat și creț și o barbă rară de adolescent, ambele ude de la duș. Purta ținuta lui obișnuită: cizme negre, blugi Wrangler negri și o cămașă neagră, largă, închisă la toți nasturii. La gât îi atârna un lanț cu un pandantiv ieftin de cositor, înfățișând un dragon ce strângea în gheare un glob violet, un suvenir de la cine știe ce festival renașcentist. Întotdeauna îl purta. Avea cu el un volum ferfenițit din seria *Râuri de sânge*, alt lucru fără de care rareori pleca de-acasă.